

PRVNÍ CESTA DO ÚTULKU

(s velkým překvapením)

V noci jsem dlouho nemohla usnout, a když jsem konečně zabrala, zdálo se mi o psích zápasech. Rozzuřená zvířata na sebe dorážela a hrozivě štěkala. Strachy se mi podlomila kolena. Chtěla jsem se otočit a rychle zmizet, ale vtom jsem si uvědomila, že psi obrátili svoji pozornost ke mně. Nepřátelsky vrčeli a výhružně na mě cenili zuby. Na nic jsem nečekala a vyrazila jsem. Utíkala jsem

nějakým dlouhým tmavým tunelem, psí štěkot stále v patách. Srdce mi bilo až v krku.

A pak jsem se probudila celá zpocená. Rozespale jsem zašmátrala po mobilu, ale shodila jsem ho na zem. Naštěstí se nerozbil. Zkontrolovala jsem čas. Bylo teprve půl čtvrté. Bála jsem se znovu usnout, aby se mi ten děsivý sen nevrátil. Vstávala jsem nevyspalá a ve škole jsem potom byla úplně mimo, takže jsem dostala další čtyřku. Tentokrát z angličtiny.

Ještě po cestě k útulku jsem pořád nemoha uvěřit tomu, že jsem se nechala ukecat k takové pitomosti. Nejradši bych zdrhla.

Renča prokoukla moje zaječí úmysly a hučela do mě:

„Aspoň to zkus. Seznámíš se s Patrikem a pak se můžeš vymluvit, že máš moc učení a málo času a snadno z toho vycouváš.“

„Nepřišlo by ti blbý, takhle lhát?“ cítila jsem se z jejího návrhu celá nesvá, ale Renču trápilo něco docela jiného.

„Blbější by mi přišlo, kdyby zjistili, že jsem jim dohodila kámošku, která se bojí psů. Potom bych byla za

úplnou dylinu. A pro mě je důležitý, jak mě budou brát. Děsně bych si přála mít nějakýho psa, ale kvůli těm bráchovejím alergiím to u nás doma prostě nejde. Hrozně se těším na to, že se o psy budu starat aspoň v útulku. Tak mě neshod.“

Chystala jsem se ji uklidnit, ale právě v tu chvíli jsem zaslechla podivný zvuk. Dala jsem znamení, aby byla potichu. Zmlkla a tázavě se na mě podívala.

„Slyšíš to?“ šeptla jsem.

„Co jako?“

„Takový... kňučení.“

„To bude určitě z útulku.“ Renča ukázala na zrezivělou branku: „Tamhle už je vchod.“

„Ale ozývá se to od břízek,“ upozornila jsem, že se zvuky ozývají z opačné strany.

Renča se zaposlouchala a pak tím směrem vyrazila. Běžela rychle, sotva jsem jí stačila. Najednou zastavila a pátravě se rozhlížela kolem sebe. Kňučení už bylo slyšet mnohem hlasitěji.

Uviděla jsem ho první a ten pohled mi vyrazil dech. Nezmohla jsem se na slovo.

I Renču zaskočilo, co jsme před sebou spatřily. „Páni,“ hlesla překvapeně.

K bělavému kmeni břízy bylo drátem připoutané zrzavé štěně. Žalostně kňučelo a téměř se nemohlo pohnout. Drát se mu nemilosrdně zařezával do kůže na krku, okolní srst měl plnou zaschlé krve.

„Zkusíš ho odvázat?“ vyslovila jsem spíš prosbu než otázku. Celkem zbytečně – Renata se už k němu skláněla. Pejsek se ale zřejmě bál, že mu ublíží a pokusil se bránit. Výhružně zavrčel a vyrazil proti domnělému nepříteli. Prudký pohyb způsobil, že se mu drát zaryl ještě hlouběji. Zavyl bolestí. Z rány začal vytékat tenký pramínek čerstvé krve. Renča o krok ustoupila.

„Nenechá na sebe sáhnout,“ řekla bezradně.

Napadlo mě, že by pomohla změna taktiky. Navrhla jsem: „Co kdyby ses k němu přibližovala ve dřepu?“

„To se ti snadno řekne,“ odsekla.

„Zkus to ještě, přece ho tu nemůžeme takhle nechat,“ samotnou mě překvapilo, že mě ta představa polekala.

„A nechceš se o to náhodou pokusit sama, když umíš tak dobře radit?“ rýpla si do mě Renča. Po očku jsem se